

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/139/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816201935
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8816201935.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu: J. R.O., V.. XX.XX.XXXX, P. L. E. Q., V. C.. R. Č.. XXX/XX, právne zastúpeného: JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom vo Vranove n/Topľou, na ul. Kalinčiakovej č. 10, proti žalovanému: Vranovská nemocnica, n.o., so sídlom vo Vranove n/Topľou, na ul. M. R. Štefánika č. 187/177B, IČO: 37 887 068, právne zastúpenému: JUDr. Máriom Keletim, advokátom so sídlom v Hnúšti, na ul. Hlavnej č. 36, za účasti intervenienta: Generali Poistovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, na Lamačskej ceste č. 3/A, IČO: 35 709 332, o zaplatenie sumy 26.120,80 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Vranov n/Topľou zo dňa 28.10.2019 č.k. 4C 63/2016 - 126 takto

rozhodol:

Potvrdzuje uznesenie vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným.

Žalovanému sa priznáva proti žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým uznesením v dôsledku späťvzatia žaloby zo strany žalobcu konanie zastavil. Ďalej vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Intervenientovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie o trovách konania medzi žalovaným a žalobcom bolo odôvodnené ustanovením § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

3. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 257 CSP, podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania priznať. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ust. § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane sporu. Vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany sporu. Významnými z hľadiska aplikácie ust. § 257 CSP sú okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v priebehu konania a podobne.

4. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti.

5. Vyššie uvedené ustanovenie neslúži k zmiernovaniu majetkových rozdielov medzi stranami sporu, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa strán v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a podobne.

6. V danom spore nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa na rozhodnutie o trovách podľa ustanovenia § 257 CSP tak vážne, aby súd žalovanému nepriznal trov konania v celom rozsahu.

7. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania neobstoja tvrdenia žalobcu, že sa dostal do dôkaznej núdze v dôsledku skutočnosti, že úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nemohol prešetriť zdravotnú starostlivosť, ktorá mu bola poskytnutá z dôvodu, že zrušením povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia stratil žalovaný postavenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Uvedená skutočnosť bola žalobcovi zrejماً a známa už pred podaním žaloby a nie je to skutočnosť, ktorá by vznikla po podaní žaloby na súd (vyjadrenie žalobcu nachádzajúce sa na č.l. 30 spisu). Rovnako žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by žalobcovi iní znalci odmietli vypracovať znalecký posudok. Naopak, pokračovaním v konaní by došlo k vypracovaniu znaleckého posudku, kde by súd na návrh žalobcu uložil povinnosť znalcovi podať znalecký posudok po splnení zákonných podmienok, o čom mal žalobca taktiež vedomosť, keďže uznesenie o ustanovení súdneho znalca mu bolo doručené. Žalobca preto musel znášať určité riziko, keď na súd podal žalobu.

8. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nevidel u žalobcu dôvody osobitného zreteľa ani v jeho majetkových, sociálnych, osobných a ďalších pomeroch. Za účelom preskúmania týchto aspektov bol žalobca vyzvaný na preukázanie majetkových, sociálnych, zárobkových a rodinných pomerov. Túto výzvu zástupca žalobcu prevzal dňa 11.10.2019 avšak v súdom stanovenej 10 dňovej lehote na ňu nereagoval.

9. Keďže žalobca nepreukázal dôvody hodné osobitného zreteľa na rozhodnutie o trovách podľa ust. § 257 CSP a ani súd takéto dôvody nezistil, s poukazom na ust. § 256 ods. 1 CSP bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti tomuto uzneseniu, a to konkrétne proti výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol uznesenie v tejto časti zmeniť tak, aby žiadnej zo sporových strán nebol priznaný nárok na náhradu trov konania podľa ust. § 257 CSP. Ust. § 257 CSP má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Súd správne v odôvodnení uviedol, že pri jeho aplikácii treba skúmať dopad aj na majetkové pomery oprávnenej strany. Napadnuté rozhodnutie bude mať pri predpokladanej výške trov zásadne negatívny dopad na žalobcu, ktorý už dosť utrpel v oblasti svojho zdravia a v prípade priznania trov žalovanému ešte značne utrpí aj vo finančnej oblasti. Naopak u žalovaného nepriznanie trov nebude mať žiaden zásadný ekonomický dopad. Práve na takéto prípady by sa malo aplikovať ust. § 257 CSP a zmierniť negatívny dopad na sporovú stranu, ktorá bude síce nútená podstúpiť isté procesné riziko, ale z objektívnych dôvodov mala za to, že žalobu podáva dôvodne. Ak by úrad pre dohľad prešetril riadne poskytnutie zdravotnej starostlivosti a zistil by, že došlo k pochybeniu zo strany žalovaného, tak by bol žalobca zrejماً v spore úspešný. Ak by úrad žiadne pochybenie nezistil, tak by žalobca žalobu nepodal. Nakoľko však úrad šetrenie nevykonal s odôvodnením, že žalovaný zrušením povolenia na poskytnutie zdravotnej starostlivosti stratil postavenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, žalobca podal žalobu, nakoľko na základe informácii od lekára, ktorý ho operoval sa domnieval, že žalobu podáva dôvodne. Počas konania sa žalobca dostal do dôkaznej núdze, ktorá ho viedla k späťvzatiu žaloby.

11. Žalovaný navrhol uznesenie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť.

12. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal uznesenie v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

13. Pri rozhodovaní o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

14. V danom prípade, ako to bolo správne zistené, k zastaveniu konania došlo v dôsledku späťvzatia žaloby zo strany žalobcu. Pri rozhodovaní o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným sa tak muselo vychádzať z ust. § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

15. Vyššie uvedené ustanovenie vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia, ktorá je osvedčenou a aplikačne bezproblémovou zásadou.

16. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu a aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napr. v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu, alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

17. V prejednáwanej veci k späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu došlo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a preto na strane žalovaného nemožno hovoriť o jeho procesnom zavinení. Z procesného hľadiska teda zásadne platí, že žalobca späťvzatím žaloby zavinil zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy konania. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale procesného práva, a preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu.

18. Žalobca taktiež ničím právne významným nepreukázal, aby náhradu trov konania žalovanému nemohol uhradiť z dôvodov, ktoré sám nezavinil alebo ich mohol uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Podaním zo dňa 07.10.2019 (č.l. 124 spisu) doručeným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 11.10.2019 bol žalobca vyzvaný na predloženie dokladov o majetkových, sociálnych, zárobkových a rodinných pomeroch v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Na túto výzvu žalobca vôbec nereagoval.

19. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP uznesenie vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným ako vecne správne potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

21. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).